

Mag ik a.u.b. gaan wanneer ik het wil?

► Yumi Ng, een Antwerpse schrijfster met Chinese roots, pleit voor de vrije keuze van het individu bij euthanasie.
TIM ONDERBEKE

Yumi Ng is de auteur van *Brutazur* (2015) en *Brutazur breekt* (2017), en freelance hr-manager.
TIM ONDERBEKE

We mogen het moeilijke gesprek over levensmoeheid niet uit de weg gaan, betogen schrijfster Yumi Ng en De Morgen-lezeres Ron Van Kerckhoven. De zelfdoding van Yumi's moeder heeft haar gesterkt in de overtuiging het recht op zelfbeschikking radicaal door te trekken. 'Ik denk nu dat liefde loslaten is.'

YUMI NG IS DE AUTEUR VAN BRUTAZUR (2015) EN BRUTAZUR BREEKT (2017), EN FREELANCE HR-MANAGER.

De zinvolle vraag van Jean-Jacques De Gucht (Open Vld) om het debat over het recht op euthanasie bij levensmoeë

bejaarden te voeren, krijgt vermoedelijk geen ruimte. Argumenten als 'in Nederland zit dat nu ook in de ijskast' moeten blijkbaar voldoende motiveren om het delicate debat geen kans te bieden.

Els Van Hoof, CD&V, wil eerst "een grondige evaluatie van de euthansiewet" (De Standaard 13/8). Wat wil ze dan precies evalueren? Of de bestaande wet lacunes heeft? Of de wet 'doeltreffend' is? Of gaat ze aan de euthansieplegers in de hemel (of in de hel) vragen of ze spijt hebben?

Het spreekt voor zich dat we bij deze waardegeladen materie op grenzen botsen van wat we als mens en maatschappij willen en/of kunnen beslissen.

Maar moeten we daarom het debat niet aangaan?

Vinden we dan werkelijk dat mensen die geen zin meer hebben om te leven in leven moeten blijven? En zo ja, waarom vinden we dat eigenlijk? Is dat opvoeding, of instinct? Is het leven en het zolang mogelijk in leven blijven dan de norm en het doel waar iedereen naar moet streven?

Wat een gezeik.

Dat ik toevallig geboren ben, betekent niet dat ik móét leven. Mag dat a.u.b. mijn keuze zijn? Mag ik a.u.b. zelf beslissen of ik levensmoe ben? Mag ik er a.u.b. zelf de stekker uittrekken als ik het helemaal gehad heb met mezelf en de wereld?

De vrije keuze van het individu: zo hoog aangeschreven in onze westerse maatschappij, waar de cultus van het ik en de zelfontplooiing hoge toppen scheren. Echter niet van toepassing op de zelfbeschikking, blijkbaar, want dat is een brug te ver voor ons geweten.

Mijn moeder was levensmoe. Op

haar 35ste al. Ze liet ons verstaan dat ze niet wilde leven. Dus maakte ze zich van kant. Door amateurisme mislukten haar eerste twee pogingen. Ik bespaar jullie de details en de trauma's.

We hebben mijn moeder professionele hulp gegeven en overladen met liefde en aandacht. Mijn broer en ik hadden als voornaamste levensdoel: zorgen dat mama wil leven. Want we wilden dat ze bleef leven voor ons, omdat wij van haar hielden. Is dat niet ronduit egoïstisch? "Jij móét blijven leven, ook al wil je niet, want wij kunnen je niet missen."

Intussen denk ik dat liefde loslaten is.

De derde poging van mijn levensmoeë moeder eindigde zoals zij het wilde.

Mijn moeder was een klein vrouwtje met hoogtevrees. Toch vond ze moed (of was ze zo levensmoe) om een stelling van 20 meter hoog op te klimmen en zich op te hangen. De man die haar gevonden heeft, een arbeider die de werf van het gebouw met de stelling betrad, dacht dat zijn collega's een stomme grap hadden uitgehaald door een pop op te hangen. Je wilt niet weten hoe die man zich voelde.

Als euthanasie voor levensmoeë volwassenen toegestaan was, had mijn moeder er met ons over kunnen praten. En als er, al onze pogingen ten spijt, geen enkele manier was om haar levensgoesting terug te geven, zou ik haar gesteund hebben in haar wens op zelfbeschikking. Ook als het mijn hart had gebroken. Dat hart is nu sowieso gebroken.

Willen we echt dat mensen zich blijven verhangen aan stellingen, zich voor treinen gooien en andere gruwelijkheden plegen? Of gaan we samen, als beschaafde gemeenschap, kijken hoe we die mensen kunnen helpen en respecteren in hun keuze?

Wie vragen heeft over zelfdoding,
kan anoniem contact opnemen via
het gratis nummer 1813 of via
www.zelfmoord1813.be.